

Sygn. akt: V U 223/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Grzempa

Protokolant: Kamila Skorupska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 r. w Słupsku

sprawy z odwołania W. S. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. z dnia 04.06.2014 r., nr: (...).(…).(…)

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 223/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 04.06.2014 r., nr (...).(…).(…) Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. o odmowie wydania nowego orzeczenia ustalającego stopień niepełnosprawności.

Ubezpieczony – W. S., w odwołaniu od powyższego orzeczenia, wskazał, iż nie zgadza się z nim, ponieważ jego zdrowie uległo pogorszeniu.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, iż schorzenia ubezpieczonego, zaliczają go do lekkiego stopnia niepełnosprawności a orzeczenie z dnia 8 lipca 2010 r. jest nadal aktualne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. S. ma 63 lata, obecnie nie pracuje, pracował w budownictwie.

bezsporne

U W. S. występują następujące schorzenia: nadciśnienie tętnicze, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa C i L-S, dyskopatia C3-C4, C5-C6, C6-C7, zespół bólowy kręgosłupa C i L-S, kręgozmyk L5-S1, przewlekła obturacyjna choroba płuc.

Powyższe schorzenia powodują lekki stopień niepełnosprawności. W. S. nie wymaga pomocy w pełnieniu ról społecznych, nie wymaga pomocy innych osób.

dowód: dokumentacja medyczna (k. 20,21 oraz w aktach (...)), opinie sądowno-lekarskie (k. 13, 18-19, 49-50)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie W. S. nie jest zasadne i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie W. S. domagał się zmiany orzeczenia o jego niepełnosprawności poprzez przyznanie wyższego stopnia niepełnosprawności.

(...) w G. podniósł, że rozstrzygając sprawę wziął pod uwagę zarówno aktualny stan zdrowia ubezpieczonego oraz całość zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Wskazał, iż W. S. jest co prawda osobą o naruszonej sprawności organizmu, jednakże brak jest przesłanek dla uznania konieczności pomocy innych osób. Dlatego nie spełnia przesłanek do przyznania wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności.

Kluczowym w przedmiotowej sprawie była ocena zasadności orzeczenia o niepełnosprawności Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G..

Na gruncie przedmiotowej sprawy zastosowanie znajduje Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 1997, Nr 123, poz. 776).

W myśl art. 3 ust 1 pkt 1,2,3 cytowanej ustawy, ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą: znaczny, umiarkowany, lekki.

Stosownie natomiast do treści art. 4 ust. 1, 2 i 3 powołanej ustawy:

- do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji;
- do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych;
- do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Z kolei z § 30 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności wydanego na podstawie art. 6c ust. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. 2003, Nr 139, poz. 1328) w zakresie standardów kwalifikowania oraz postępowania dotyczącego orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności oraz oznaczenie symboli przyczyn niepełnosprawności wynika, że standardy w zakresie kwalifikowania do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zawierają kryteria określające skutki naruszenia sprawności organizmu powodujące:

1. czasową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza konieczność udzielenia pomocy, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3, w okresach wynikających ze stanu zdrowia;
2. częściową pomoc w pełnieniu ról społecznych, co oznacza wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o których mowa w § 29 ust. 1 pkt 3.

Sąd miał na uwadze, iż dla oceny, czy dana osoba zalicza się do osób niepełnosprawnych, a jeśli tak, to do którego stopnia niepełnosprawności należy ją zakwalifikować, niezbędne są wiadomości fachowe z zakresu różnych specjalności medycyny, stosownie do schorzeń, na które cierpi osoba zainteresowana.

W celu wyjaśnienia powyższych wątpliwości, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu neurologii, pulmonologii, chorób wewnętrznych.

Opinie sądowo – lekarskie sporządzone zostały przez biegłych w oparciu o dokumentację medyczną znajdującą się w aktach oraz po przeprowadzeniu badania przedmiotowego ubezpieczonego.

Z opinii biegłych lekarzy neurologa i pulmonologa wynikało, iż stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadnia zaliczenia go do wyższego niż lekki stopień niepełnosprawności. Biegła z zakresu chorób wewnętrznych nie stwierdził niepełnosprawności ubezpieczonego. W. S. nie wymaga pomocy osób trzecich w pełnieniu ról społecznych.

Ubezpieczony wniósł zastrzeżenia jedynie do opinii biegłego pulmonologa zarzucając nieprzeprowadzenie wszystkich stosownych badań. Podnieść należy, iż Sąd ani biegły nie jest zobowiązany do kierowania strony na specjalistyczne badania. To strona obowiązana jest dostarczyć wszelką posiadaną dokumentację medyczną, celem weryfikacji jego stanu zdrowia.

W uznaniu Sądu opinie pisemne sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy zasługują na miano miarodajnych. Opinie biegłych sądowych zostały opracowane po zapoznaniu się przez biegłych z aktami sprawy, dokumentacją medyczną, po badaniu ubezpieczonego i sporządzeniu wywiadu lekarskiego, zawierają jasne i logiczne wnioski. Sąd mając przy tym na uwadze merytoryczne przygotowanie biegłych i ich wieloletnie doświadczenie zawodowe nie znalazł podstaw do podważania treści opinii, dających jasną podstawę do rozstrzygnięcia odwołania.

Nadto, zważyć należy, że zgodnie z art.233 § 2 k.p.c. opinia biegłych podlega ocenie sądu, ale w zakresie mocy przekonywującej rozumowania biegłych i logicznej poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd natomiast nie może wchodzić w zakres merytorycznej wiedzy biegłych. Sąd nie może nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego (biegłych), czy zamiast nich wprowadzać własne stwierdzenia. Stanowisko Sądu w tym zakresie zgodnie jest z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19.12.1990r., I PR 149/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300.

Ze stanu faktycznego ustalonego na podstawie opinii biegłych sądowych należało stwierdzić, że stan zdrowia ubezpieczonego nie uzasadniał zmiany orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w G..

W oparciu o powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 oddalił odwołanie, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Sędzia Sądu Rejonowego w Słupsku

Agnieszka Grzempa